

XXV.

ЗИМЕНЪ МОТИВЪ.

Съ бѣла зимна пелена покрита,
 Вкоченясала земята дрѣме.
 Злобно пѣе хала снѣговита,
 Скрѣбъ и мразъ навѣва на сърдце ми.

Скоро ли ще слѣнчице да пекне —
 Пакъ да вида цвѣте и трѣвица,
 Пакъ да чуж славейче въ горица, —
 На сърдце ми клето да улекне —

Да се слѣжъ въ всемирната радостъ,
 Да забравж скрѣбъта на челяка —
 Свойта хвъркнала на вѣки младостъ,
 Свойта зима, що пролѣтъ не чака!

1888.

XXVI.

ВЪ УНИНИЕ.

Et toi, dis donc, toi que voilà.
 Qu'a tu fait de ta jeunesse?

Verlaine

Години хвъркатъ, животъ отива.
 Уморенъ, отдихъ търси духътъ...
 Тревожно погледъ назатъ се впива —
 Въ минало шумно, въ изминатъ пжтъ.

Много ли въ него слѣди оставихъ
 Отъ благородни, честни дѣла?
 Що добро нѣщо ази прибавихъ
 Въ общата скудость, лѣнь и мъгла?

Хвърлихъ ли сѣме за жътва плодна
 Въ почвата нѣжна, дѣто миняхъ?